Nr 38

Socialförsäkringsutskottets betänkande i anledning av motion angående ersättningen för sjukvård åt svenska medborgare i utlandet.

Motionen

I motionen 1972: 186 av fröken Anderson i Lerum m. fl. (s) hemställs att riksdagen hos Kungl. Maj:t begär utredning av frågan om slutande av ömsesidiga konventioner rörande sjukvårdskostnader med i första hand de länder i Europa som inte omfattas av nu gällande överenskommelser.

I motionen framhålls att mycket varierande bestämmelser tillämpas i fråga om ersättning för sjukvård som lämnas till svenska medborgare i utlandet och omvänt till utländska medborgare som vistas i Sverige. Omfattningen och arten av den vård som lämnas blir beroende av i vilket land sjukvården ombesörjs respektive vilken nationalitet den har som åtnjuter vården. Motionärerna nämner att Sverige saknar ömsesidiga konventioner med en rad näraliggande länder såsom Tyskland, Frankrike, Schweiz och Österrike. Avsaknaden av en ömsesidig konvention på sjukvårdsområdet med dessa länder, med vilka Sverige har en livlig kontakt på skilda områden, medför enligt motionärerna problem i första hand för den enskilde men också för sjukvårdshuvudmännen och för de institutioner som har att lämna vården.

Utskottet

Utskottet kan ansluta sig till motionärernas uppfattning att det är angeläget att Sverige ingår sjukförsäkringsöverenskommelser med andra stater. Sådana överenskommelser finns, som motionärerna framhållit, redan nu med ett flertal länder. Utskottet vill erinra om att Sverige f. n. förhandlar med Österrike i syfte att uppnå en ömsesidig trygghetskonvention och att Västtyskland inbjudit till sådana förhandlingar. Med Italien föreligger en ny ännu inte ratificerad konvention, och avsikten är att förhandlingar inom kort skall igångsättas med Storbritannien i syfte att revidera trygghetskonventionen med detta land.

Den av Internationella arbetskonferensen (ILO) antagna konventionen angående utlänningars likställande med ett lands egna medborgare i fråga om social trygghet har av Sverige godtagits beträffande bl. a. hälso- och sjukvård och är för Sveriges del tillämplig på medborgare i ett stort antal länder, bl. a. Nederländerna och Västtyskland.

Enligt utskottets mening har arbetet på att sluta trygghetskonventioner med andra länder hittills bedrivits med den skyndsamhet och i den omfattning som med hänsyn till omständigheterna varit möjligt och lämpligt, och utskottet kan inte finna att man med en särskild utredning skulle kunna vare sig åstadkomma flera konventioner eller uppnå en i och för sig önskvärd harmonisering av konventionsbestämmelser.

Vad särskilt angår frågan om ersättning för sjukvård åt svenska medborgare i utlandet vill utskottet erinra om att varje försäkrad, som är bosatt i Sverige och som vid tillfällig utlandsvistelse blir sjuk och i behov av läkarvård och sjukhusvård, är berättigad till viss bestämd ersättning för vården.

Med hänvisning till det anförda hemställer utskottet
att riksdagen avslår motionen 1972: 186.

Stockholm den 14 november 1972

På socialförsäkringsutskottets vägnar

TORSTEN FREDRIKSSON

Närvarande: herr Fredriksson (s), fröken Sandell (s), herrar Ringaby (m), Karlsson i Ronneby (s), Magnusson i Nennesholm (c), Persson i Stockholm (s), Mundebo (fp), fru Håvik (s), fröken Pehrsson (c), herrar Marcusson (s), Andersson i Nybro (c), fröken Bergström (fp), herrar Signell (s), Lindström (s) och Andersson i Ljung (m).